

Mei 2002

De deur gaat open. Na meer dan elf jaar bezig te zijn geweest met het zoeken naar mijn eigen identiteit is dan toch mijn grote geheim afgelopen zaterdag, 4 mei 2002, naar buiten gekomen.

Sinds zeer lange tijd, elf jaren minimaal, ben ik in een onzekerheid geweest en heb ik voor mijn gevoel een dubbelleven geleid.

Ik ben al meer dan twintig jaar gehuwd en heb twee lieve kinderen. Mijn vrouw en ik hebben altijd een goed huwelijk gehad en ons gezinnetje komt niets te kort.

Echter, in de loop der jaren ben ik sterk veranderd.

Ik heb al heel lang fantasieën over hoe het zou zijn om als vrouw door het leven te gaan. Sterker nog, ik heb heel sterk het verlangen om vrouw te zijn.

Dat dit een proces is dat niet van de ene dag op de andere zo is gekomen, weet ik al te goed.

Ik heb me ertegen verzet, heb gevochten, ben kwaad en verdrietig geweest. Ik heb me vies gevoeld en heb zelfs gedacht om er een einde aan te maken.

Wat ik nu ga opschrijven, heeft alles met mijn gevoelens te maken en ik hoop door het van me af te schrijven wat innerlijke rust en vrede te vinden. Ook hoop ik dat dit kan bijdragen aan wat meer begrip van mensen uit mijn directe omgeving, waaronder mijn gezin, familie, vrienden- en kennissenkring.

Tevens zou het anderen, die net als ik zijn, kunnen helpen met hun innerlijke strijd en hen tot steun kunnen zijn.

Zo ongeveer elf jaar geleden, waarschijnlijk al veel langer, ben ik, ondanks dat ik gelukkig getrouwd was, een dubbelleven gaan leiden.

Ik vond dat ik geen voldoening binnen mijn huwelijk kon vinden. Niet wat betreft de verstandhouding met mijn vrouw, van wie ik altijd zielsveel heb gehouden, maar meer gericht op mijn eigen gevoelens en mijn 'ik-zijn'.

Het is zich gaan uiten op het seksuele vlak. En nu niet

denken: 'daar heb je er weer eentje die zo nodig zijn geslachtsdeel achterna moet lopen'. Zo ligt dit dus helemaal niet.

Ik kwam erachter dat ik seksueel ook interesse had in mannen. Zeker niet voor elke man, maar zo af en toe zag ik er een die bij mij een raar gevoel gaf. Geen gevoel zozeer van lust, maar eerder een raar gevoel in mijn maag. Natuurlijk sta je er dan niet bij stil en ga je gewoon verder.

Nadat dit toch wat frequentere vormen ging aannemen, begon ik aan mijzelf te twijfelen. Ik ging rekening houden met het feit dat ik weleens homo zou kunnen zijn. Toentertijd accepteerde ik dat absoluut niet van mezelf. Niet dat ik wat tegen homoseksuelen heb, maar van mezelf had ik dat niet verwacht. Ik heb me altijd als een echte vent gedragen, heb een echtgenote en twee kinderen, dus dat kon gewoon niet zo zijn, dacht ik.

Natuurlijk heb ik geprobeerd om die gedachte uit te bannen. Ik had op dat moment nog geen seksuele uitspattingen met mannen gehad, maar ik ben zelfs meerdere keren naar prostituees geweest om mezelf te bewijzen dat ik geen homo was.

Echter, telkens na zo'n bezoekje en als ik weer op straat stond, had ik het gevoel dat ik mezelf voor de gek hield. De daad daarbinnen stelde dan ook niet zoveel voor en duurde meestal niet langer dan vijf minuten. Deze periode van ontkenning heeft toch al gauw enkele jaren geduurd. Uiteindelijk begon ik van mezelf te accepteren dat ik anders was, alhoewel ik immer nog niet wou accepteren dat ik homo zou zijn.

Om te weten te komen of ik homoseksueel was, heb ik contacten gezocht en gevonden binnen de homoseksuele wereld. Dat ging makkelijker dan ik dacht. Er zijn tenslotte homoparkeerplaatsen genoeg in het land waar je, redelijk anoniem, contacten kunt leggen. Ook bestaat er zoiets als gay-babbeltelefoonlijnen waarop je de raarste personen tegen kunt komen. Mijn ervaring is dat de meeste mannen die van een of beide mogelijkheden gebruikmaken zowat het merendeel gehuwde kerels zijn met een kronkel in hun hoofd en belust zijn op maar één ding, namelijk seks.

Ondanks dat heb ik inderdaad toen getracht om contacten te leggen. Ik wil hier niet in detail op ingaan, omdat dit er eigenlijk niet toe doet. Wel kan ik zeggen dat er een bepaalde lijn in deze contacten zat. In beginsel ging alles heel miniem. Maar naarmate ik meer ervaringen opdeed, liet ik mezelf toe om steeds verder te gaan. Ik vond hierbij wel een bepaalde bevrediging, maar kon mezelf nog steeds niet als een homo zien. Wou dat ook niet.

Als ik een contact had, dan wou die ander meestal gewoon een contact met een kerel. Ik kon mezelf hierin echter niet vinden.

Naast dit alles heb ik zeker al zeer lang, misschien wel langer dan elf jaar, een fetisjisme voor dameskleding en lingerie opgebouwd. Althans, ik dacht dat dit een fetisjisme van me was.

Ik heb zelfs mannelijke contacten gehad waarbij ik mezelf had verkleed als vrouw en ook in die rol het seksspel speelde. Tot mijn verbazing kon ik me daarin heel goed vinden.

Zou ik dan een homoseksuele travestiet zijn?

Verre van dat. Maar dat wist ik toen nog niet. Ik wist dat de seks met een man mij veel meer bevredigde dan met een vrouw. Maar travestiet?

Ik weet nu eigenlijk niet hoe ik het moet uitleggen, maar een travestie is in mijn ogen een vorm van hobby en zit bij een travestiet aan de buitenzijde.

Mijn gevoelens zijn toch wel wat anders. Ik ben er nu achter dat ik mijzelf van binnen niet man voel, dus ook geen homo, maar vrouw. Die innerlijke gevoelens wil ik ook aan de buitenkant laten zien. Ik ben dus geen homo, geen travestiet met homogevoelens, maar vrouw.

Ik heb het afgelopen zaterdag mijn vrouw verteld. En niet uit mezelf. Ze vroeg me hoe het met me ging en ik zei: "Niet zo goed." Als ik dat niet had gezegd, had ze nu nog steeds niets geweten. Wel heb ik haar door de jaren heen geprobeerd hints te geven. Dat gebeurde dan met kleine dingetjes als: "Wat zou je ervan vinden als ik mijn baard afscheer?", waarop ze wat